МАРГАРИТА НЕШКОВА

СЛЪНЦЕ И МОРЕ

сонети

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit. Части от книгата могат да бъдат цитирани с посочване на автор и издателство.

© Маргарита Нешкова, автор, 2024
© Издателство gabriell-e-lit, 2024
ISBN 978-619-7705-38-6
ISBN 978-619-7705-39-3 – pdf

МАРГАРИТА НЕШКОВА

СЛЪНЦЕ И МОРЕ

СОНЕТИ

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2024

МОРЕ И СЛЪНЦЕ

Море и слънце

Диша се с отворени гърди…
Топлината е приятно мека.
Слънчевата алена пътека
се оглежда в морските води.

Върху пясъка щастливи чайки
бродират фигурки с крачета,
а песъчинките овални, малки,
грейват в приказни цветчета.

Слънцето до морето слиза
да се изкъпе преди сън,
съблича златната си риза,
но просторното още е навън.

Полягат укротените вълни
в пясъчните сиви ширини.

Море и сезони

Морето със сезоните живее.
Пролетната свежа бяла грива
се плиска волно, звучно пее,
залез във водите й заспива.

Лятото с пясъчна жарава,
брегoвете с любов приспива
и сърца разбити утешава,
спокойна благост се разлива...

Изгрев го целува всеки ден
и гони тъжните му вопли.
Зимна леска с дъх студен
в морето влиза да се стопли.

Със ухание на сол и водорасли
всичките сезони са прекрасни.

Хармония

Слива се морето със небето
в далечната им необятност,
звезди в простора им потъват,
душите с времето общуват…

Пълно е морето със живот,
в небето – звезди недостижими…
В домовете морски – род до род,
всички жители са несравними…

Вълна зелена, игрива, укротена
за другарство е отворила сърце…
Прегръщат се Вселена със Вселена
с приятерски протегнати ръце.

Равновесие животите крепи
в хармония божествено родена…

Море и лято

Море и лято са почивка
желана като сладолед…
и винаги една усмивка,
от песен слънчева куплет.

Галят чайките вълните,
на простора се любуват,
пият на лятото лъчите
и във морето тихо плуват.

Море и лято – една магия,
пясък със горещи длани,
целувка страстна на стихия,
приключения пожелани.

Неусетно почиват и зениците
с полета щастлив на птиците.

Като жена

Морето е с душата на жена:
ту равно, тихо, нежно;
ту гневен устрем на злина
без пристан и надежда…

Звезда в морето се оглежда
и образът й в него плува
като този на самотната луна –
любовта на слънцето сънува.

Морската огромна шир
с облаците тихо се разбира,
живее подредено в мир,
любов ли от недрата й извира.

Винаги намира търсен бряг,
до който стихията му спира...

Слънце през юни

Узряло слънце диша в юни
и морето, плажът го откъсва
и силните ръце на дюни,
но и над гората обич пръсва.

Жадни за любов, милувки,
го пият пазвите зелени,
а слънцето щедро и с целувки
приспива и усоите студени.

Забременяла със възможност
да покаже майчин лик,
нощта не изпитва скромност,
че в него е влюбена за миг...

Един дълъг миг е тук животът,
а Слънцето – сърце от необята.

Юлско море

Морето юлско много топло
диша с пясъчна жарава,
вълна се плиска и въздиша
стоплена от слънчевата лава.

Игривите вълни се гонят
и в шепите на дълъг ден
свежи водни пръски ронят
и над бряг от сън пленен…

Мараня танцува и трепти,
сред плуващите бели чайки
просторния ефир с тях дели,
целува тихо с устни жарки…

Морето юлско е наслада,
за почиващи е дъх с награда…

Музикална рима

Море и Слънце са награда
за всеки търсил с тях почивка
и милувката, която пада
върху косите му с усмивка…

В наниз от миговете с ласки
от морски капки и лъчи,
денят неповторим, без маски
пресища жадните очи…

На вълните песента могъща,
шепотът вълшебен на зората -
във слушател пясъка превръща
и гони сляпа скука, тишината…

И музиката тук е силна, жива
и брега неповторим опива….

Мараня

Слънцето коси разплита,
буйни, приказни лъчи
и Маранята ни не пита –
трепти пред нашите очи.

От небесна приказка дошла –
ефирна и омайна, и безгрижна.
Носят лъчезарните весла
чар и нежност неподвижна…

Диханието морско я преследва
любовно с нея да се слее,
нищо, че в усмивка еднодневна
трепти и кратко ще живее.

Морето, с неповторима ведрост,
пие на Мараня излишна щедрост.

Броеница

Море и Слънце в броеници
нижат летни, топли дни.
Полетели светли птици
пеят със надежди и мечти:

Да е топла живата пътека,
да се къпят в морските води,
да спре на дните бързотека
с безгрижие живяло в младини.

Сред морската слънчева игра
благостта да пийнат на живота,
осъзнали колко то е важно –
истинско, чисто, не продажно…

Слънчевата броеница носи
любов и мъдрост, и въпроси…

Море към есен

Вечер е студен простора,
а морето е още топло,
играе, не чувства и умора,
нито досадата от хора.

Слънчевите ласки топли
изпило дълго помни,
полягат вълнисти вопли
във пясъците скромни.

Гларуси играят с вълните
и се стрелкат неуморни
проболи като лъч очите
на просеки чудотворни.

Топлото на лятото в простора
търси бреговете за отмора…

Търпение

С ръце морето търпеливо
вае кръгли песъчинки…
Песъчинките са нещо живо
в морето неумолимо, диво…

Душите само са им меки
и ласките обичат на водата.
Твърдостта в техните пътеки
води до изгрева на чудесата…

Песъчинки с лице без блясък
за постоянство ни говорят,
а събрани те са нужен пясък,
с който замъци се строят.

Песъчинки, от скали души,
търпение ви ражда, а какво теши?

Приказка

И морето – сякаш необятно,
в шепите си Слънцето държи,
но то омайно и безвъзвратно
гони тъмнина, суета, лъжи…

На слънчевата златна пита
сладостта всеки ще опита:
земята и гората, и морето,
и на безбожника сърцето…

Целува слънцето – любими
и топли ръцете на морето…
С лъчиста четка и боя от рими
рисува чудо – на чар лицето…

Море и Слънце – Земя и ред,
природна приказка върви наред…

Розови обятия

Слънцето със розови лъчи
целува тихо морските очи
преди да тръгне за почивка,
преди последната усмивка…

И далече в синьото небе
ще отплува с розова карета,
и приказка с любов ще изплете
преди тъмното да порасте.

Слънцето е щедро, обичливо,
жадува го пръстта и тишината,
и малкото море, и планината,
мечтата, стръкче горделиво….

Слънце и Море се сливат –
в розови обятия заспиват…

Космични тайни

Слънцето едно ли е в простора
като Земя за нашите сърца?
В космоса живеят ли и други хора –
звезди, планети и слънца…

Деца ли са на майката Природа,
какъв копнеж и мечта ги води?
Тленността на различните им рода
като нашата ли неотменно броди?

За времето са раждане и смърт –
в непознатото пространство път...
Имат ли като Човека жажда
мирът им нещо да изгражда?

Общества тихи и потайни,
гадаем космичните Ви тайни…

МОРЕТО Е ПРОСТОР

И ТАЙНА

Слънце и Море

Слънце и Море в унес дишат.
Нещо си говорят, нещо сричат?
История Човешка вечно пишат
и от векове така се и обичат…

Хвърля котва Слънцето в Морето
и слънчева любов като река
потича на Морето към сърцето
да влее сили на солената вода…

Ако Слънцето завинаги си иде,
какво ли ще остане от Морето?
Дали ще има някой да го види,
ще оцелее ли семето посято?

Още се обичат Слънце и Море
и радват този, който нивата оре…

Гневът на Човешкото морето

Бушува яростно Морето –
вълни убийствени достигат
със злобата си до небето,
свободата в култ издигат…

На дъното разлом или вулкан,
или с неукротима сила ураган
отприщва житейския нагон -
помита мир, божествен стон…

Злите сили на потискан гняв
са разрушителни и безпощадни
и отрицания събират в сплав,
и завихрят сили ретроградни…

Тогава и Слънцето сънува
как в тъмнина и кал потъва…

Съдби

За себе си Слънцето не пише.
Истории за моретата се пишат,
че те са пъстри, многоцветни,
в тях многолики с вяра дишат...

Пишат спомени, поеми, песни…
съществата живи от Морето,
но винаги Слънцето ги грее
и любовта му в тях живее.

На Слънцето сърцето е едно,
на Световното море са много,
но тяхното човешко тържество
Слънцето огрява щедро, благо.

Слънце и Море, въздух и вода –
една завидна във времето среда!

Когато

На Слънцето сърцето днес
във приказка от синьо-зелено,
от коварно Море ли е пленено?
Не потъва ли с морския регрес?

Морета много има по света,
но за всички Слънцето блести
и за всички е едно, и с доброта
раздава, съхранява и пести…

Пести тревоги, раздори и беди,
за сега, големият шамар пести,
а морета пълни с омраза и живот
не мислят за бъдещ негов ход,

Когато Слънцето се разгневи
от морета ще останат ли следи?

Тайна

Една вълшебна тайна диша –
Море и Слънце и ни пее…
Как бих могла да я опиша,
а тя и в моето сърце живее?

Творецът – Природа или Дух,
с измислено от Човека име,
има ли за болките ни слух?
Дали Земята не е само виме?

Някъде в безкрая на вселените
загадка е – има ли живот във плът
и от майка като нас родините
с трънлив и тленен, стръмен път?

Една вълшебна тайна е безкрая,
в която дишат Слънце и Морета…

Дали на някой са потребни

Морето е огромно общество,
на пъстър свят ли тържество?
В шепата на времето почива.
Един го величае, друг – убива…

Плиска се – сякаш няма спомен
в чертозите на закотвената рамка,
а на времето в космоса огромен
е дървен ствол, но крехка сламка.

Студено е това Море и топло,
пътят на живите души го топли.
Небето – черно от войни, звездно
с класове разпръснати небрежно.

Морета – Обществата Земни,
на кой ли друг ще са потребни?...

Море и Земя

Човешкото море е сила
по-голяма от едно море
и човек дъха си в нея влива,
търси подкрепа и закрила.

Човешкото море пътува
през времето. Земята търпелива
е негов дом – да съществува,
но човек я трови, бездушно я убива…

От пороци е Земята замърсена
и рани всякакви я задушават
от ръце човешки болка причинена,
когато мъдростта й подминават.

Човешкото море е сила,
а Душата на Земята е Богиня!

Нещастие

Нещастно е Човешкото море,
а е магия неповторима и могъща.
На времето в шепите заспива
и простора мирно го прегръща.

Огромна е неговата сила
или поне така си мисли.
Слънчева целувка го люлее
или вяра в него подранила,

преди от паразит да го пречисти
и въдвори в неповторим простор –
на Земята, планетата красива,
млада, синя, слънчева и жива…

Човешкото море е властно,
агресивно, затова е и нещастно...

Ненаситно е Човешкото море

Морето е живот и животи
в чертозите му дишат, плуват…
То не е едно – големи, малки
на Земята-майка съществуват.

Морета, те много си приличат –
живот жадуват, към края тичат.
Населението им е различно
по цвят, от ден до стогодишно…

Песните – една мечта ги води,
с душа на мир – вълшебна сила,
с любовта и добротата мила,
но през всички злото вечно броди.

Ненаситното в Моретата живее,
а вечни песни то не пее...

По пътя на Човешкото море

Морето е загадка. Тя е жива.
С делата си съдбата своя срива…
Живеят в него чудновати риби,
водорасли и медузи, миди…

Люлеят го далечни времена.
Пътища, пътеки, вдъхновения
отглеждат пъстрите му семена
като божествени творения.

Викат го хиляди посоки
и то във всичките се плиска.
Злото пътя му с успех подрива
и тласка неуморно в зона сива.

И всеки род с децата си живее,
твори, рои се, плаче и се смее…

Надежда

Морето е потайно. То не пита
дали някой го мрази и обича!
Към мисия завоалирана и скрита
със всичките си клетки тича…

И на злото в тъмните предели
ражда божествени и смели
борци за свобода, водачи,
но отглежда тихо и палачи…

Задъхва се, усмихва се, жадува
свобода и правда, и любов…
През времето тайнствено пътува
и крие предателския зов...

Дано Слънчев зов да надделее
и само мир в недрата му запее…

Непредвидимо е Човешкото море

Кой казва друго, той греши!
Кой душата му ще утеши?
Пророци се броят на пръсти –
от космоса пили светлини.

И днес Морето не е равно –
огромна неспокойна шир.
Посоките му дишат плавно
в крехкия закотвен мир…

Мир раздран с годините живее
с невероятна сплав от чудеса…
Творчеството и прогреса пее
и прорастват здрави семена...

Непредвидимо е – няма спор
и когато смъртен му изпраща мор!

Когато е гневно Човешкото море

Бентове прескача и руши
норми, правила, закони…
И само разум ще го утеши
или времето ще го прогони…

Когато Морето е гладно и ранено,
сърцето му е винаги студено…
Има ли божествени черти? Вярва
на лъжлив пророк – знае Бог…

То мрази и невинни, и е глухо.
Невинни са изкупление пред Бога.
Тръстика свири, стеблото кухо
на всякаква прокоба и тревога.

Морето щом е гневно забрави
основите на дом да изгради.

Многолика нива е Човешкото море

Коси я тихо черният косач
от изгрева, та чак до здрач…
Тръгва си старец, расте детето –
на божествен замисъл в сърцето.

Нивата посята е със смисъл
щом под мирен тих простор
живее. Някои така е и написал
за поколения – човешки взор…

Дишат в нея всякакви зърна,
а и златните изяжда тишина,
но от златото следа остава
и със вяра мъничко ни утешава…

В съдбата на Нивата от векове
дишат цветя, треви и лесове…

Неизбежна съдба

Брега на Лета чака и Морето.
Кога там ще бъде знае Бог
и неговият пътен прочит
заслужава ли отново почит?

Променя се Морето непрестанно,
но живее със своите привички,
в своята непоправимост странно,
а диша и е създадено за всички.

Страстите порочни сриват,
несбъднати мечти загиват…
На слаби волята не чува,
непоправимо само си умува…

И Морето все към Лета плува,
по лава от войни пътува…

Слънце и море

/Бог и общество/

Морето има своите кумири
дори Слънцето да подминава…
Морето има своите пастири
и своята история, и тленна слава…

Люлка е Морето на мощ и сила,
пълно с радост, болка и мечти.
Пътища различни то намира,
но не и щастие за всичките очи…

Живеят в него влюбени души
и греховни, и светци, и птици…
Само Слънцето всичките теши,
заплакало за всички мъченици.

Слънце и Море – Любов и пръст!
И Човешката Душа на кръст…

В ПРЕГРЪДКАТА

НА МОРЕТО

Творчество

Мелодия от вдъхновение,
от глина ваза, дом и храм
дишат в приказно творение,
в път, в душата на Адам…

С венци от любовни песни
Венера кичи колесници…
Ерато с ръцете си чудесни
кове от кал крила за птици.

Лодка, рало, дървен стан,
люлка, кошер, медовина,
халище и ракла, и гердан,
погача хлебна и градина…

Разнолико и велико, и пътека –
присъствие на Бога у Човека.

Жена

Жарко слънце ярко грее,
когато то си пожелае.
Лунни топли песни пее.
Мъж издига, дете люлее…

Вае от ветрове любовни ласки
и на любим ги подарява.
Разбулва тайнствените маски,
а тя със маска си остава.

Чаровна, сложна, пълноводна
река от желания, материя и Дух
и с увреден, най-често, слух.

Носи слънчеви зачатия.
Стъпките – дори без логика,
крият майчини обятия.

Една въздишка

Денят белолик бавно замира,
тъмнината на нощта намига
и пътека към земята си намира,
но луната царствено пристига.

От просторния екран небесен
звезден хор от ангели запява
най-мъдрата и стара песен –
родена в космичната държава.

Към мъничката Земна шир
лети звездно ангелско послание –
шепот за любов и братски мир,
от вселенско мъдро мироздание.

Колко малка е планетата Човек,
а човешката претенция – голяма?

Вярата

На моя брат – Николай Нешков

Наметало розово за полет,
хоризонт с подредба стройна,
гради мостове, жадува пролет,
шие скъсано, лепи пробойна…

Пред икона свята поглед свежда,
по-ценна от имот и злато,
води радост и крепи надежда
у всичко и без любов посято.

Сълза, която камъните пука...
Кокиче бяло и начало,
в студ и зима, вещаещо сполука,
сили за победа дало…

Няма чудеса, но вярата е чудо:
Стръкче розово и биле лудо...

Семената на Бога

Слънцето сред вековните гори
плува, мечтае, синора бразди,
плеви засети от Сатана беди…
Семе слънчево – расте, твори…

Семенце, в което сляпо спи
амбиция и мързел го обхваща,
и пияно от сутрин до зори
пак чувства ражда и препраща…

Сладък е с приятели живота,
с подкрепа на духовен брат
по-леко носи се хомота
и живота е по-сладък и богат…

Светлото разбулва тайни
пред Семената пъстри и омайни…

Човешките сърца

Палави, човешките сърца
чуруликат в топла пазва,
повяхват, сриват се лица
рана радостта ли смазва.

От болка сила не извира,
а тъмнината вярата поглъща
и какво ли чудо не умира
зло почерни ли зеница, къща.

Раненото сърце е буца лед,
топлината му във нищото изтича,
не може да върви напред,
когато никои го не тачи и обича.

От изгрева та чак до старостта
любов жадуват човешките сърца!

Подарък

Цветенце пъстро е запяло
в ръце от обич стоплени,
от вниманието е засияло
и събрало чувства в бяло.

С рокличка хартиена и цветна
пакетче върху масата лежи –
подарък с усмивка лятна
като пожеланието тежи…

И животът е добро начало,
от Бог без име подарен,
в утрото с надежда засияло
за всеки божи земен ден.

Животът е подарък най-голям, бял
като птица неусетно отлетял…

Пролетен повей

Усмихват се алени лалета,
дъх на пролетни лъчи ги гали.
С мечти и трепет на звънчета
се будят пътеките заспали.

Тревите – зеленоокото море,
жизненото, младо изкушение
пие сокове, не може да го спре
в устрема ни огън, ни презрение.

Сияе ароматна теменуга
като невеста жизнена и млада.
Всички във зелената задруга
танц любовен чакат за награда.

Пролетният повей е повторим
с неповторими сънища и химн…

Като моите майка и баби

На Теменужка

Една нежна българска песен,
житна ръкойка в дланта
на обществото – дар поднесен
с години засявал пръстта…

Сърце златно, работлива пчела
с трудолюбие градина хранила,
живяла с почтени и чисти дела,
чуждият грях пред Бога измила.

Надежден изгрев, жизнена сила,
в селото малка, в скромност велика,
в големия храм на живота дарила
усмихната ласка, дъх на иглика...

Дарявала година след година
да пребъде и род, и Родина!

Късна есен

Пеят птици в златни клони,
гората златни листи рони…
По-плачлив е идващият ден,
все по-къс, намръщен и студен.

Тревите буйни прецъфтели
вече не следят облаците бели…
Шипковите храсти червенеят,
зреят трънки, повече синеят…

От песните на птици огласени
просторите вълшебно греят,
сливат се с есенни премени
и в света чаровен пак живеят.

Пее птичият ни глас с надежда
старостта благост да отглежда…

Композитор

На Кирил Икономов

Със светъл устрем на хлапак
извайва, пресъздава и орисва.
Със нотен музикален знак
на земята песните записва:

Глас на славей, на тревица,
на вятъра, листото и реката,
полет благословен на птица,
на всичко живо на земята...

Събира ги грижовно в длани
и разсейва весело в простора.
Разчитат ги с възторг призвани
отворили врати за всички хора….

Крачки бели, вдъхновени, мили,
звуците на всемира съхранили…

Старият Несебър

Морските вълни целуват
скалист и стръмен бряг
и звездите с тях флиртуват,
и луната в нощен бяг…

Слънцето с жар разлива
ведра от топла светлина,
а морската вода опива
следа от всяка старина.

Улици тесни с калдаръми
блестят - вълшебни струни
и за потока от туристи
денонощно дишат чисти.

Диша с миналото си богат
като хлебна пита този град!

Кокичета на хоризонта

При всеки изгрев най-напред
тъмнината тихо се стопява.
Да вярваме, ще дойде ред
в есен мъдростта да натежава…

Идва пролет и с надежда
са бременни душите звездни.
С воали от ефирна прежда
блестят илюзорни бездни.

Камбанки с шапчици зелени
открехват пелените заскрежени
цветенца с приказни премени
пролетно да дишат вдъхновени…

Кокичета - предвестниците бели
на цветните и слънчеви предели…

Пролетен вятър

На Кирил Назъров

С разрошен детски смях минава
през клони с пъпки като свещи,
милувка ведра бащински дарява
и продължава веселите срещи.

Заспива върху горската пътека,
в просека тихичко потъва,
отдъхнал си, повдига се полека,
сред цветята тържествува.

Твори за младостта крилата,
картини приказни рисува,
играе със фантазия богата
и към бъдещите дни пътува.

Той е тих и благороден
като успех останал в спомен.

Пролетно начало

Дъх пролетен над ширинето
гали нежно всичко в бяло
с копнежа светъл на сърцето
за щедро родствено начало.

От кокиче е поведено хорото,
да подготви за тъканта кросното,
когато всички пъпки са заспали,
но зимата успешно преживяли…

Надеждна свежест нежно блика
от всеки кът и мокър друм.
След кокичето цъфти иглика
и с мечти лети, лети без шум…

Началото пролетно е в бяло
с надежда ненакърнена и цяла.

Есенният вятър

Със жълтите листа играе,
на зрялост диша аромата.
Безгрижен е и пак нехае –
насам-натам и във гората…

Превивал страстно вейки млади,
старите без жалост чупи.
Ласки пил от всички листопади.
Никой не може да го купи.

Със Слънцето яростно враждува,
общува свенливо със мъглите.
Пореден сън – мираж сънува
със страст да прекроява дните.

Мечтател, зимата ще го прогони,
целуне ли с дъх топъл голи клони.

Благословена благодат

Пътека тръгва към гората
и в нейните обятия потъва.
Снага обточила реката
към жадното поле пътува…

Пее тихичко тревата
облечена в зелен халат.
Славей пие тишината
с дарба приказна богат.

Риган и равнец, и зеленика
на открито, в храсталак,
килими пъстри от иглика,
жълт кантарион и ален мак…

Благословена тук е планината
заметната със ведрината...

Сред Слънчогледите

Слънцето следят непрестанно
слънчогледови огромни очи,
а многобройни зеници жадно
пият топлите живи лъчи…

Страстният пир на пчелите
опрашва всяка жълта зеница,
за да стане и хапка за птица,
и радост на есента за очите.

Щедро слънце нежно целува
жълтите ресничести мигли,
с тях вятър играе, флиртува…

Растат рожби – продължение,
което ще чака с трепет зората
на Земята родът да пребъде…

Утро

Утрото се ражда мълчаливо
в шепите на пореден чакан ден,
цвете нежно, свежо и красиво,
юначага млад и вдъхновен...

Времето го трие като с гума,
както всичко тук родено,
но вслушано в неговата дума
го пръска над поле студено….

Топлината към сърца върви,
светлината нежна към очите,
с надежда чудеса да сътвори
и грейнат в сладък плод мечтите.

Всеки има свое утро свято
дори и от него неосъзнато…

Пътища

С тях нагоре и надолу се върви.
Каменни и гладки, и напети,
все някога навестяват ги треви,
от първичен изглед силуети.

Планини, долини, полета
кръстосват тези бели жици,
за лъвове, мравки, псета,
за птици и цветя, за жрици…

Равни и неравни, все с посоки,
твърди, меки, прашни кадифета.
Под очите на небесата синеоки
живеят със съдбата на звънчета.

Днес пътеки тихи и придворни,
утре пътища широки и просторни.

Жабчета

Жабчето от своя кален гьол
доволно, сито, кряка, кряка…
Оглася небесния простор
по своята майчина пътека…

Нахранен щъркел доволен литва…
Пъстро е житейското ни царство
тук на Земята. Вечерта притихва.
Ноща за жабчета е господарство.

Ще крякат и ще са щастливи
в пределите на гьоловете сиви.
В хармония със заспала духовност
ще са интересната подробност!

Жабешкият хор щастливо кряка
и в живота на Човешката пътека.

Жребче

На всички мъжки рожби, отворили очи през нощта на 04.11.2023 г.

Лети, юначе, грива вей,
млади са копитата, сърцето,
свободен избор да живей
на българската шир в полето.

Ти – бъдеще, надежда, глас
на идващите дни, години,
носи правдата във всеки час,
коварно зло да ни подмине.

Любовно гали те простора
и Слънцето вярата си дава
силата ти да не спъне зла умора
от ездач с натрапената слава.

Лети, юначе, и не позволявай
да те яхат черните ездачи!

Щурец

На Бойко Борисов Дуков – моя съпруг

На тревния си дом в полето
той сладко ще запее…
Песента ще литне към небето,
където Слънцето живее –

да го събуди, че е заспало
и луната му краде от славата,
а то е светило най-голямо
на Земята огънят си дало…

Звездица от небето му намига
и го кротко насърчава:
– Свири щурче, свири, юнако,
да прогониш сенките на мрака.

Една светулка го открила
му дава звездната си сила…

Сезонът на кестените

Дъждът от кестени потече
с най-едрите дъждовни сълзи.
Бяла риза небето облече.
Мъгла лепкава тихо пълзи…

Скитник вятър в кестена приседна
разтърсил клони и вейки...
Луната от високо погледна
мъгливите пухкави грейки…

И сезонът с името Есен
подхвана танца чудесен,
заслушан в листопадната песен
и барабанният ритъм на кестен...

Кестени – най-тежките капки съдбовни
събираме в платнените стомни...

Гении

На Кирил Божинов – поета и художника, лудо влюбен в живота

Малка, лекокрила пчеличка,
а гений толкова голям,
както и сладкопойната птичка –
творят храна за дом и храм!

И двете същества са крилати –
греят в небесно огледало,
с дарба да творят са богати,
неуморен Дух – сияние бяло.

Да ги погаля длан разтварям,
но за тях съм толкова далечна,
че аз съм преходна и смъртна,
а тихата им гениалност – вечна!

Трудолюбие – гениално дарование
във мирното ни мироздание…

Илюзия и Слънце

Слезе Слънцето. В косата посивяла
зарови благородни, топли пръсти,
целуна устните й, кожа изтъняла
и над челото й тихо се прекръсти.

Помисли си, че търси под звездите
при нея люлка, място да остане,
но то на похитител със очите
любеше поредната избрана.

Незаменима няма под звездите
за него в този свят родена
и пиеха го жадни и честити
докато то любовно се насити.

И тръгваше по своята пътека
към вселената на своя дом полека…

Вълчи следи

До портата ясни вълчи следи,
дивото влезе вече и в селото.
Не се усмихват самотни брези,
а е пролет потънала в бялото…

Какво ни гледа? – безлюдни села
със сринати къщи, дувари,
на вълци бездушни явни дела
не забравили пътеките стари.

Селото в руини и тиха забрава,
и жители от трима, петима
избира кмет за смешната слава
на дълбоката българска зима.

От глутници вълчи следи
над запустелите житни бразди!

Суша

Пукнатина дълбока – пуснах длан,
а ръката ми цяла ще потъне.
Как корен може да оживее там
без от стрък да се отвърне?

Как стръкчето само ще оцелее,
когато го изгаря жажда,
как пиле сладкопойно ще запее,
щом цвете красота не ражда?

Сушата на недоимъка е бич,
убива надежди, мечти и хора,
когато управник не мисли хич
за това, освен за своята изгора…

Сушата е днеска поголовна,
царица в земята родна...

Полюси

Един краде пари, любов...
Друг обич и любов дарява
и Душата си, с нечакан зов...
Трети светло подминава…

Един е бял, а друг е тъмен
в мислите, в душата...
Един в мечтите е изгубен,
друг стъпкал тишината…

Едното е високо, но е леко,
другото е ниско, но е тежко.
Едното е любов до веки,
другото – омразна грешка.

И за двете крайности – пътеки
и товарите не леки…

Детелина

Във земя от морска пяна
посадих стръкче детелина
и пожелах й до година
полет над китната Родина.

Със камбанки от лила
да събуди пясъчните дюни.
И над запустелите села
грейне светлина от юни,

и щастие закотвено в тях
да роди деца от Слънце,
които да подмине грях
и е плодоносно всяко зрънце.

Детелината посята в пяна
не роди мехлем за рана.

Театър

Мелпомено, музо чаровна
на театъра буден, с години
у нас си Богиня сърдечна.
Една от сцените – селски руини.

Блестиш с чалга, различни сюжети –
кой от кой по-сексапилен
и извор на власт за монети,
а бизнесът с тебе е силен.

Кокосово мляко – за краве,
от соя месо, зеленчуци хибриди,
хартия в хляба за „здраве“,
какви ли не придобивки „завидни“.

В моя живот непрестанен театър:
маската – в култ, наглото – цар!

ПОЕЗИЯТА Е БЯЛА ПТИЦА

СЪС СЪРЦЕ ОТ СИНЬО

ЗЛАТО

Поезията е слънце и сияе,

с лъчезария лудува и играе,
за всичко пита сърчицето
и то винаги любовно е зает̀о…

На струните й вятър свири,
музиката е неповторима,
ласкае и намига на кумири,
търси непозната рима….

Бълбука с обич всеотдайно
и със скрити светли тайни.
Преданост е виното омайно,
а амбициите – безкрайни…

Грее, смее се и чувства има
приказна и в пек, и в зима.

Поезията е любовно слово,

търси ни отново и отново,
плаче, смее се, обича,
с ветровете пее, тича.

Носи слънчеви надежди,
събира звездни капки
и със всякакви одежди
облича босите си крачки.

С криле чисти и незрими
и ясна слънчева усмивка
думите подрежда в рими
и не спира за почивка…

Търсят скритата й тайна,
а тя любов е всеотдайна…

Поезия с лято от жарава

и топли, страстни устни,
все видими следи оставя
и дори да са безвкусни.

Вълните й се плискат живи,
неукротими и потайни,
целунали и пясъци лениви,
на сезони всеотдайни,

със слънчеви надежди тичат,
копнеят радост и обичат,
с пръсти топли и от пламък
градят и храм и замък.

Тича със пети горещи
за поредни шумни срещи…

Поезия – сапунено герданче

блести в пътеки надалеко,
успешно става за коланче,
но като перце и пух е леко.

Не става ли за братско рамо,
колкото и да е голямо,
прахоляк след себе си оставя
да не потъне във забрава.

Със захарен памук ни храни,
пее като вятър по привичка,
не отваря и не лекува рани,
една поредна гола сричка…

Без умора – гиздаво, напето,
надежда сляпа е за битието.

И кратката поезия е тежка –

от скала гранитна песъчинка
с душа голяма и човешка,
слънце ярко, месечинка…

Стъпва мъдро, неразбрано,
незаслужено я подминаваме,
многословието е по-желано,
за после трудното оставяме.

Лъскавото винаги привлича,
а то заето е с усмивка
с това, което само то обича
и водата му е само пивка.

Малка птичка чурулика
и преводач ни трябва за езика…

и с морските вълни лудува,
прескача пропаст, зони сиви
или спокойно с тях сънува…

От зора и залез черпи сили,
от всеки цвят и дъх на птица,
думите й щом са благи, мили,
пробуждат спящата зеница.

Песента е феята вълшебна
и за груба длан с мазоли,
за някой неизменно е потребна,
за други – суета от думи голи.

Играта често е заразна,
но за кого ли е омразна?

Поезията е река могъща,

а водите й са многоцветни,
небесната дъга превръща
в пълноводни силуети…

Извира от хиляди души
и хиляди души я обожават,
гради замък, бент руши,
ръцете й плодове раздават…

Тича със пети от капки
водни, ледени и снежни,
на вечността дарява хапки
от дихания прилежни…

Без да знае как се плува
розови сънища сънува…

Поезията е полет, синева,

в която реем се щастливи,
свободни или по поръчка,
но ние винаги сме живи.

Сияйно утро се усмихва
в пещерна и тъмна доба,
мъдро обидата притихва,
не отговорила на злоба.

Намерила приемлив смисъл
с приспана съвест, пише леко,
за този, който я е писал
е птица полетяла на далеко.

Рее се в ефира и пътува,
в морета от надежди плува…

Поезията е ефир, въздишка

и душата й е вечно млада,
вълнува нейната усмивка
и чака слънчева награда.

Върху жар и лава ли танцува,
е топло, загадъчно сияние
и към простора все пътува
като искрица със послание.

С душа от огнени езици
да запали всичко гнило
и счупи кафезите за птици,
където плахост гнездо е свило.

Въздишката се изпарява,
но посланието на дъхът остава…

Поезията е плод от слънце:

малина, ябълка в градина,
хлебна пита, в шепа зрънце,
плод достоен за чужбина.

Ритмично стихче – епопея
изпива на Душата сока,
а е изява песенна от нея
изтекла на Поезията в потока.

Самота и тишина обича,
когато трябва да се пише,
забавно рими да подрежда,
да носи слънчева надежда…

Плодовете слънчеви раздава
и без дори да чака слава …

Поезията е нежна ласка

и с полет синевата гали,
и със дъх на незабравка
целува нежно и заспали.

Понякога е приказно овална,
изваяна до съвършенство –
капка и сълза, кристална,
която из душите странства.

Живее в хиляди пространства
и песнички вълшебни пее,
стръкче нежно от изкуство,
вечният копнеж и чувство...

С нежни пръсти, дар от Бога,
трие болка и тревога.

Поезията е слънчев порив

вълшебна плетка, в необята
открива дом, самородно злато
в чертози на градина непозната.

Смело стъпва с крачка бодра
гнездо да свие от върхари,
че душата й е често сродна
с легенди самобитни, стари.

Със вълшебната си прежда
изплита всякаква надежда.
И от усмивки китки свива,
и върху тревата си почива.

Слънчевият порив за звездите
шие дрехи дълги до петите…

Поезия поръчана е суха,

със сърце от прегоряла плът,
освен за поръчителя е глуха,
успешен еднодневен път…

Накичена с гордост и овации,
крачи като исполин велик,
изпълнил мимолетните задачи,
плиснат в делничния стих…

Бенгалски огън – заслепява
и блясъка е пъстър, несравним,
но когато следа от път остава
е само лек прозрачен дим…

Някого нахранила, не наранила,
е цвете восъчно със суха сила…

Поезията е въпрос с надежда

за всеки, който я твори.
И нахалната муха поглежда
да остави някакви следи…

Пита се грижовно и който пее
песента на сухи, голи клони,
колко дълго ще диша и живее,
кога времето ще я прогони…

Дали някога ще донесе това,
което родителят й чака?
И разбрани, нейните слова
няма да потънат в мрака?

Само времето ще отговори
на всичко, даже и да спори…

Когато поезията е куха фраза

е наниз от думи и римушки,
от образи, картини стройни,
а в природата са многобройни.

И тогава е желана, и красива
или скучна, само закачлива,
но родила се, нека си живее,
понякога като царица грее.

И творения такива има –
не заспиват даже в зима,
определено весело се реят,
безгрижно чуруликат, пеят.

Наричат я и самородно злато,
други – пеперудено хвъркато…

Поезия е на богомолци храм,

богомолци тихо ли я пишат,
по нея богомолци ли въздишат
с душата на простор мечтан.

В църква, в манастир ли спира
и в тях Христос седи на трон,
там гладен никой не умира,
не остава никой без подслон.

И грешникът покой намира,
ако е осъзнал грехът си…
И убиец под свода й се спира
с молитвеник от сведена секира.

Кандила и свещи ще осветлят
и човеците, които още спят…

Поезията е и дом на пеперуди –

различни, пъстри и сребристи,
лекокрили като всичките заблуди,
шумни, многословни, напористи...

Безгрижни, весело живеят,
в простор без граници се реят,
мечтите си безотговорно сеят,
в пламъка изгарят и не тлеят….

Успее ли и време да ги хване –
те плод не са, не са и рамо…
Какво са, в миг ще разберете –
балонче цветно, листче само…

Пъстроцветни, леки пеперуди,
харесват Ви и влюбени, и луди…

Поезията е златна житна нива,

ако от грижовни е посята,
мъдра като земята мълчалива,
понесла в шепи времената…

Земляните щедро ще нахрани:
от елена до хвърката птица,
мишки тършуващи в хармани,
мравчената черна огърлица…

Слънцето я храни и пои водата
от небето с облак долетял.
Люлее я с надежда свободата
и няма мечтата й предел!

Тя живее с едничка цел –
да нахрани всички гладни…

Поезията е ято птици

волни, свободни, лекокрили.
С ясни отворени зеници
от възторзите поели сили,

пили от приказните гледки,
рисувани от майката Природа,
а те цъфтежи живи, плетки,
дишат синьото от свода…

Напомнят ни, че е красиво
свободно да се пее и лети,
над всичко окаяно и сиво,
дори само с полет от мечти.

Летете, смели волни птици,
свобода да грее в земните зеници!

Поезията за човека е Вселена.

Кой ли може да я пропътува?
Потъва, възкръсва преродена,
към брегове на вечност плува

и прави брод, засява нива,
тъче гоблен, бродира риза…
В шепите й усамотен заспива
и от спомените прави низа…

Пространствата й безгранични
обхожда със мечти Човека,
за други пее, но с думи лични,
открива в тъмното просека…

Човеко, в поетичната вселена
душата ти е вечно окрилена!

Поезията е простор и време

и времето във нея диша,
крилато семе или сладко бреме
за този, който ще я пише.

Изплетена от чувства плитка,
облечена във морски бриз.
Чаша със нектарена напитка,
за читател свеж сюрприз.

Слънце е, когато я четем
и без за това да разберем
или отрова с пипала коварни,
скука от послания нетрайни.

Поезията е хвърленото семе
в простора тих по всяко време.

Поезията е на Дух усмивка:

блага, слънчева, зъбата,
права, пряма и с извивка,
палаво дете на чудесата...

Блага е – когато благо грее
в зрелия и сладък плод,
наивен или мъдър, и живее
в темелите на всеки род.

Зъбата е – когато страда
и явно болката й натежава.
Понякога в тъга пропада,
понякога лечебно оживява…

С усмивка душата на твореца
сее на сърцето си прашеца…

Поезията е почивка,

свят пълен с пъстри изненади,
ръцете й са без мазоли,
но държат получени награди.

Отмора е за дух и тяло,
мисъл тежестта й носи
и когато не е само в бяло,
и стъпва с крачки боси,

и когато като танк върви…
И в полето на безсъница
с вълшебното крило на птица
от звездите ниже огърлица.

Почивка бяла и без рима –
в повторимото неповторима…

Поезията е златно Слънце,

ако диша слънце в нея,
даже и без капка зрънце,
е шумна или тиха одисея..

С винен сок ще те омае,
ще те стопли със жарава…
Приказка ще ти разкаже
за герой с известна слава.

Разцъфтял трендафил бял,
ален мак, теменуга нежна
като изгрев в извор засиял,
слънчева река безбрежна.

Слънце ли е със светли мисли
ще те нахрани и пречисти.

Поезията мъдра е послание –

най-стойностното пожелание…
Дори без рими е една картина,
пламъче в притихнала камина..

Ефирна и да стъпва леко,
значима е лиричната пътека,
словото й, даже да е меко,
прави в тъмното просека.

Със сърце от твърд гранит
може да е самородно злато,
с билки дъхът й е пропит
и дарява щедро и на блато…

Дори напълно неразбран
Духът й е лечебен плам…

Поезията е любовна ласка

диша ли в гърдите й Любов.
Любовта не носи маска,
а поривът й е космичен зов.

Дори и заблудена в светъл час
сиянието красиво е поема,
приказка с божествен глас
прекрачил на омразата ярема.

Открива в тленно цвете вечност,
в скална грубост нежността,
в коварна жажда сън, сърдечност,
в бодил настръхнал красота ...

Любовна ли е, тленното прегръща,
към същността на корена ни връща…

Поезията понякога е маска

създадена само за пари…
Шарена е нейната окраска
и нетрайни цветните бои…

Стои на пиедестал сега,
а утре в коша за боклук.
Ще уловим ли нейната тъга,
че тя е ряпа, зеленчук…

Пегасът й е еднодневка,
макар с успех да е продадена
и оставила следа във сметка
от бъдещ ден ще е забравена.

Събрала монети от живота
в хармония с властта и скота…

Поезията е ненасита,

все иска още, чак до кея
и любопитен ще попита
за мощта на извора у нея.

Критик с точни правила
за смисълът ще пита
и няма мъдро да отчита,
че са лек изписани слова.

Пише се отново и отново.
Стара тема с ново слово,
старо слово в нова тема –
врат подложен под ярема…

Ненаситно пише, сън сънува…
За стихосложение не чува...

Поезията е храна за птици

и дори заслон за паразити.
Във виждащите й зеници
се оглеждат майки и комити.

Бандити шетат из хангари,
мързели и всякакви другари…
Хранилките, дори мънички,
хранят писарушки, не и всички…

Реят се в безкрая на всемира
сладкопойните летящи птици
със сърца от поетична лира,
далече от златни броеници...

Поезията дух на птица храни
и от тленност ще я брани…

Желание за изява поетична

е съкровено скътано в Душата,
потискано, заложба генетична,
утеха изплувала от тишината...

Неритмична, груба за очите,
глуха, куца, но пътека
за Душата, една от светлините
от кал изваяла Човека.

Преяли от разкош, други в дрипи.
Заслужено ли питиета са изпити?
И само изхвърчало ядно слово
е убиец безсърдечен от олово.

Преситено е от слама и зърна,
но и сламата е вид храна…

Поезията е слънчева Богиня

и пред нея коленича
като пред майката Родина,
която всеки стрък обича…

Лятото й е жарава, топъл дъх,
синя хризантема – есента…
Дори мъничкият скромен мъх
е красив акорд от песента…

Забавна пъструшка и такава,
която неискрено храна раздава
или като вулкан притихнал
ще разлее в бъдещето лава…

Богиня е – у всяко поколение
и когато не е за преклонение…

Поезията е страст, любима:

слънце въздух и вода,
и само бяла, и без рима,
как хубаво е, че я има!

Сълза и арфа, хлебна пита,
чаровница със свои тайни,
виното й всеки ще опита,
дошло от мигове омайни…

Със житата мери ръст,
без да знае, че е слама,
не носи ли зърно за посев
е заблуда, суета, измама.

Бродира с нежност, с гняв,
пъстрият й човешки нрав….

Поезията е слънчева наслада

за този, които я твори и пише,
за който прочел я – препрочита
е омесена с медовина пита…

И в насладата урок се крие:
нектарен труд се сладко пие,
медът на пчелата работлива
е труд направил я щастлива...

Поезията е надежда, ласка,
пролетта й кокичета отглежда
и когато е красива маска
пак към слънцето поглежда.

Поезията е наслада и магия,
че я обичам и не крия…

За поезията определения –

безкрай с безброй значения
и във всяко от нея нещо диша,
ще е вярно, какво и да напиша.

В определението посока има
като медоносната пчелица
гали цвете, бурен и тревица,
и леденото в люта зима…

Облаците тъмни и зловещи
понякога са и вода, и срещи,
понякога са зла градушка,
която отнякъде се спуска…

Определение има и сляпата надежда,
че хорото може да провежда…

ПОЕЗИЯТА Е МОЯТА ЛЮБОВ

не ми изневери, нито нарани.
Пееше неповторими песни
в живота ми неравен и суров.

И крачех окрилена и сама.
Приятели с ножове в гръб
ме раниха, внушаваха вина
и потапяха в тъмна скръб…

Ръцете й божествени ме вдигаха
с любов и неповторима нежност,
грешките неволни не осмиваха,
не хвърляха в отчаяна безбрежност,

скръбта ми тихичко попиваха
и неверието черно сриваха…

ЗАСПИВАХ ТИХО В ПОЕТИЧНА ШЕПА

пратена от светъл, мъдър Бог,
задуши ли ме злобата нелепа,
даряваше ми всеки път Любов.

Оазис животворен за Душата
грееше в съня ми с обич жива,
от зори до мрака в тишината
редеше стих, да съм щастлива.

Огорчението от моята Родина
търпелива гонеше със часове,
показваше ми чудни домове
изваяни от цвят, вода и глина.

И върху скалата твърда, сива,
сложила глава аз бях щастлива.

ПОЕЗИЯТА ЗА МЕН Е ВСИЧКО,

което пожелах: обич чиста,
сбъдната мечта, пътека,
болка оставена на листа…

В утрото – посоката сребриста,
в есен – златните листа,
във шепите ми – зрели семена,
под краката ми – пръстта…

На здравеца лечебен аромата,
малинов сок, на нар кръвта,
към залеза – Слънчева врата,
всичко, със което съм богата…

Поезията е всичко сбъднало се,
което пожелах… *Благодаря!!!*

СЪДЪРЖАНИЕ

МОРЕ И СЛЪНЦЕ 4
Море и слънце 5
Море и сезони 6
Хармония 7
Море и лято 8
Като жена 9
Слънце през юни 10
Юлско море 11
Музикална рима 12
Мараня 13
Броеница 14
Море към есен 15
Търпение 16
Приказка 17
Розови обятия 18
Космични тайни 19
МОРЕТО Е ПРОСТОР И ТАЙНА 20
Слънце и Море 21
Гневът на Човешкото морето 22
Съдби 23
Когато 24
Тайна 25
Дали на някой са потребни 26

Море и Земя 27
Нещастие 28
Ненаситно е Човешкото море 29
По пътя на Човешкото море 30
Надежда 31
Непредвидимо е Човешкото море 32
Когато е гневно Човешкото море 33
Многолика нива е Човешкото море 34
Неизбежна съдба 35
Слънце и море 36
В ПРЕГРЪДКАТА НА МОРЕТО 37
Творчество 38
Жена 39
Една въздишка 40
Вярата 41
Семената на Бога 42
Човешките сърца 43
Подарък 44
Пролетен повей 45
Като моите майка и баби 46
Късна есен 47
Композитор 48
Старият Несебър 49
Кокичета на хоризонта 50
Пролетен вятър 51
Пролетно начало 52
Есенният вятър 53

Благословена благодат 54
Сред Слънчогледите 55
Утро 56
Пътища 57
Жабчета 58
Жребче 59
Щурец 60
Сезонът на кестените 61
Гении 62
Илюзия и Слънце 63
Вълчи следи 64
Суша 65
Полюси 66
Детелина 67
Театър 68
ПОЕЗИЯТА Е БЯЛА ПТИЦА СЪС СЪРЦЕ ОТ СИНЬО ЗЛАТО 69
Поезията е слънце и сияе, ... 70
Поезията е любовно слово, ... 71
Поезия с лято от жарава 72
Поезия – сапунено герданче 73
И кратката поезия е тежка – 74
Поезия с помисли игриви 75
Поезията е река могъща, ... 76
Поезията е полет, синева, ... 77
Поезията е ефир, въздишка 78
Поезията е плод от слънце: 79
Поезията е нежна ласка 80

Поезията е слънчев порив..... 81
Поезия поръчана е суха,..... 82
Поезията е въпрос с надежда 83
Когато поезията е куха фраза..... 84
Поезия е на богомолци храм, ... 85
Поезията е и дом на пеперуди –..... 86
Поезията е златна житна нива,..... 87
Поезията е ято птици 88
Поезията за човека е Вселена..... 89
Поезията е простор и време..... 90
Поезията е на Дух усмивка:..... 91
Поезията е почивка, ... 92
Поезията е златно Слънце,..... 93
Поезията мъдра е послание – 94
Поезията е любовна ласка 95
Поезията понякога е маска 96
Поезията е ненасита,..... 97
Поезията е храна за птици 98
Желание за изява поетична 99
Поезията е слънчева Богиня..... 100
Поезията е страст, любима: 101
Поезията е слънчева наслада..... 102
За поезията определения –..... 103
ПОЕЗИЯТА Е МОЯТА ЛЮБОВ..... 104
ЗАСПИВАХ ТИХО В ПОЕТИЧНА ШЕПА 105
ПОЕЗИЯТА ЗА МЕН Е ВСИЧКО,..... 106

Маргарита Нешкова

МОРЕ И СЛЪНЦЕ
сонети

Българска, първо издание

Редактор и коректор Кирил Назъров

Художествен дизайн Габриела Цанева

Формат 130 х 200 мм

Обем 118 стр.

Формат е-книга

обем 111 стр.

ИЗДАТЕЛСТВО
gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg